

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 197/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť Správy obecných lesov Švedlár, Švedlár, zastúpenej PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Puchalla, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 15 Cb 138/2016 z 18. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Správy obecných lesov Švedlár o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2016 doručená sťažnosť Správy obecných lesov Švedlár, Švedlár (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Puchalla, PhD., ktorou namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Cb 138/2016 z 18. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej účastníčkou konania o zaplatenie sumy 589 391,22 € s príslušenstvom.

V označenom konaní okresný súd na návrh žalobcu vydal 8. januára 2010 platobný rozkaz č. k. 15 Rob 523/2009-38. Na žiadosť sťažovateľky z 25. júla 2016, v ktorej dôvodila, že platobný rozkaz jej nebol nikdy účinne doručený, okresný súd 12. apríla 2016 platobný rozkaz spolu s opravným uznesením doručil sťažovateľke, čo sťažovateľka preukázala pripojenou doručenkou. Sťažovateľka doručila 23. septembra 2016 okresnému súdu vecne odôvodnený odpor proti platobnému rozkazu.

Okresný súd napadnutým uznesením, ktoré bolo sťažovateľke doručené 28. októbra 2016, odpor sťažovateľky odmietol ako podaný oneskorene, pričom v odôvodnení sa uvádza: *„V zmysle citovaného ustanovenia môže účastník konania podať proti platobnému rozkazu odpor v lehote 15 dní od jeho od doručenia. V danom prípade žalovaný podal na tunajšom súde dňa 23. 9. 2016 odpor proti platobnému rozkazu. Platobný rozkaz žalovaný prevzal dňa 15. 1. 2010 a odpor bol podaný dňa 23. 9. 2016, teda po 15 dňovej zákonom stanovenej lehote. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že podaný odpor bol podaný oneskorene, a preto ho súd odmietol.*

Súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že úlohou súdu pri doručovaní písomnosti nie je oprávnenie skúmať či plná moc udelená osobe na preberanie zásielok je platná. Pre súd je podstatná skutočnosť na doručenke, z ktorej je zrejmé, že platobný rozkaz bol prevzatý splnomocnencom, čo bolo potvrdené jeho vlastnoručným podpisom. Doručenka je verejnou listinou a teda údaje na doručenke sa považujú za pravdivé pokiaľ nie je dokázaný opak.“

Okresný súd zároveň poučil sťažovateľku, že proti uzneseniu o odmietnutí podaného odporu nemožno podať odvolanie.

Spravujúc sa poučením obsiahnutým v napadnutom uznesení okresného súdu, sťažovateľka z opatrnosti podala ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namieta odňatie možnosti využiť procesnú obranu v súdnom konaní formou podaného odporu, ktorý bol podľa jej názoru bezdôvodne odmietnutý ako oneskorený. K tomu uvádza:

„Okresný súd Spišská Nová Ves svojvoľne posúdil podaný odpor ako oneskorený, hoci mal z exekučného konania a z viacerých podaní sťažovateľa aj vo svojom vlastnom spise za preukázané, že Platobný rozkaz nikdy nebol povinnej strane sporu doručený do vlastných rúk. Neexistuje totiž iné vysvetlenie, prečo by súd Platobný rozkaz po takmer 7 rokoch doručoval OPĀŤ a keď už tak urobil, podaný odpor nielenže svojvoľne odmietol, ale navyše voči nemu v rozpore s textom zákona nepripustil odvolanie.

... V odseku 7 odôvodnenia napadnutého Uznesenia súd prvej inštancie... sa odvolal na existenciu doručky z roku 2010 s tým, že doručka je verejnou listinou, a teda údaje na doručke sa považujú za pravdivé pokiaľ nie je dokázaný opak.

PRÁVE TENTO OPAK PRITOM SÚD ZA PREUKÁZANÝ NEPOCHYBNE MAL celým radom skutočností a dôkazov založených do súdneho spisu vyššie spomínaným podaním zo dňa 25. 7. 2016, z ktorých skutočností je nepochybne zrejmé, že Platobný rozkaz nebol v roku 2010 doručený osobe oprávnenej na preberanie zásielok do vlastných rúk.

Tento názor pritom musel zdieľať aj konajúci súd, inak by po doručení podania zo dňa 25. 7. 2016 do súdneho spisu nedoručoval žalovanému Platobný rozkaz.“

Sťažovateľka ďalej namieta aj odňatie možnosti podať proti napadnutému uzneseniu odvolanie z dôvodu nesprávneho poučenia o jeho prípustnosti.

„Podľa § 357 písm. b) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej.

V zmysle legálnej definície uvedenej v ust. § 123 ods. 2 CSP podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, ODPOR, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

Zákon teda výslovne stanovuje, že odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej - ktorým je aj odpor proti platobnému rozkazu, je prípustné.

Okresný súd Spišská Nová Ves však svoj odklon od doslovného znenia právnej normy žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Sťažovateľovi tak odňal možnosť podať opravný prostriedok.“

Na základe tejto sťažnostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si tiež uplatňuje úhradu trov konania v sume 3 864,94 €.

Z pripojených príloh sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka napriek poučeniu o neprípustnosti odvolania okresným súdom podala 3. novembra 2016 odvolanie proti uzneseniu, ktorým bol odmietnutý jej odpor proti platobnému rozkazu (odvolanie proti sťažnosťou napadnutému uzneseniu). V odvolaní sťažovateľky sa okrem iného uvádza:

«Žalobou, ktorou sa začalo (ešte v roku 2009) toto konanie... boli bývalým starostom obce Švedlár uplatnené umelo vykonštruované pohľadávky voči vlastnej obci.

Následne sa udiali tieto skutočnosti:

*- v oboch konaniach boli vydané platobné rozkazy,
- samozrejme, že nikto proti týmto platobným rozkazom v roku 2009, resp. 2010 nepodal odpor (zdôrazňujeme, že tieto platobné rozkazy boli vydané v čase, keď starostom obce bol ŽALOBKA - p. ██████████), pretože by starosta obce musel ísť sám proti sebe a namietat' to, čo vlastne sám zažaloval, čo samozrejme neurobil,*

- aby to „na oko nejako vyzeralo“ a bývalý starosta neexekuoval vlastnú obec na sumu cca 1 milión EUR, tak pohľadávky z týchto doslova zo strany žalobcu aj žalovaného (de facto jednej osoby) vyrobených platobných rozkazov boli postúpené na tretí subjekt, ktorý začal exekúciu voči obci Švedlár... keďže toto celé podľa názoru žalovaného nebolo ničím iným ako trestným činom Porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, resp. jeho pokusom, podal žalovaný trestné oznámenie, pričom

výsledkom na jeho základe začatého trestného stíhania boli aj skutočnosti ohľadom toho, že oba platobné rozkazy NEBOLI DORUČENÉ žalovanému, ktoré skutočnosti aj s dôkazmi o nich predložil žalovaný „ako na striebornom podnose“ súdu konajúcemu v tomto konaní a exekučnému súdu...

Ak toto celé (vrátane - a najmä - postupu súdu v predmete tohto odvolania) je v poriadku, potom je podľa názoru žalovaného úplne zbytočné v tejto krajine hovoriť o právnom štáte.

Ak totiž žalovaný po naozaj kvalitnej práci vyšetrovateľa v trestnom konaní predloží súdu všetko, čo súd potrebuje pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie a tento súd to aj tak odignoruje a tvrdošijne trvá na nejakej absurdite ohľadom kýmsi podpísanej doručky a na nej založenej právoplatnosti rozhodnutia, potom čo iné ako zjavne zneužitie práva takéto konanie (posvätené postupom súdu) predstavuje, na ktoré zneužitie práva však v konečnom dôsledku majú doplatiť obyvatelia obce Švedlár.

Žalovaný preto z opatrnosti a chrániac majetok obce Švedlár a po tom, čo ani súd prvej inštancie konajúci v tomto konaní nemá jasno, či je v zmysle CSP vo vzťahu k jeho právne neudržateľnému rozhodnutiu prípustné odvolanie (i keď žalovaný má za to, že prípustné zrejme je - porovnaj časť II. tohto odvolania) s najväčšou pravdepodobnosťou podá vo veci tiež ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na spravodlivý proces a tiež podnet Generálnemu prokurátorovi SR na podanie dovolania GP SR podľa ust. § 458 a nasl. CSP.»

Sťažovateľka podaním doručeným 6. marca 2007 upovedomila ústavný súd o uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 190/2016 z 27. decembra 2016, ktorým bolo odmietnuté odvolanie proti uzneseniu o odmietnutí odporu v jej skutkovo a právne obdobnej veci (týkajúcej sa platobného výmeru sp. zn. 11 Ro 244/2009 z 2. decembra 2009) s odôvodnením, že „Proti uzneseniu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu odvolanie nie je prípustné, preto súd prvej inštancie správne poučil strany sporu o tom, že proti napadnutému rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Odpor proti platobnému rozkazu nie je podanie vo veci samej, ako sa to nesprávne domnieva žalovaný.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 355 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) je proti uzneseniu súdu prvej inštancie prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 357 písm. b) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej.

Podľa § 123 ods. 2 CSP podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka napriek poučeniu, ktoré je obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu, proti nemu podala 3. novembra 2016 odvolanie, o ktorom dosiaľ príslušný krajský súd nerozhodol. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľka podaním odvolania vytvorila prekážku ďalšieho postupu ústavného súdu v danej veci, a to do času, kým nebude rozhodnuté o všetkých jej opravných prostriedkoch, ktoré jej právne predpisy účinne poskytujú na ochranu jej práv. Na tom nič nemôže zmeniť argumentácia sťažovateľky, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2 Cob 190/2016 z 27. decembra 2016 odmietol odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa o odmietnutí odporu v skutkovo a právne obdobnej veci sťažovateľky s odôvodnením, že „*Proti uzneseniu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu odvolanie nie je prípustné.*“.

V nadväznosti na skutočnosť že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v súdnom konaní, ktoré ešte nie je právoplatne skončené, ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej zásadne nazerá na právo na súdnu ochranu ako na právo „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). V tejto súvislosti

ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také pochybenie všeobecného súdu, ktoré už nie je napravitel'né alebo odstránitel'né ďalšou činnosťou všeobecného súdu, resp. využitím procesných prostriedkov poskytnutých účastníkom konania platným a účinným procesným kódexom (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že je oprávnený na prípadné preskúmanie zlučitel'nosti právnych účinkov rozhodnutia v tejto veci so základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia všeobecného súdu, a to za predpokladu vyčerpania všetkých dostupných opravných prostriedkov, ktoré sťažovateľke právny poriadok účinne poskytuje na ochranu jej základných práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná predčasne, čo vzhľadom na zásadu *ratione temporis* zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako neprípustnej. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2017